

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Svetlana Tumanova,
reprezentat de avocatul Pavel Grițco,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în
judecată depusă de Svetlana Tumanova către Inspectoratul General pentru Migrație
cu privire la anularea deciziei și obligarea emiterii actului administrativ favorabil,

împotriva deciziei din 28 ianuarie 2026 a Curții de Apel Centru,

(Dosarul nr. 3ra-270/26
PIGD 2-25027538-01-3ra-05052026)

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.
--

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – jud. I. Maxim
Curtea de Apel Centru – jud. V. Sîrbu, L. Bagrin, A. Cașcaval

1 iulie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul depus de Svetlana Tumanova, reprezentat de avocatul Pavel Grițco,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Oxana Parfeni, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 3 martie 2025, Svetlana Tumanova a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, prin care a solicitat anularea deciziei nr. 510/25/DAA din 12 februarie 2025 de respingere a cererii de azil și obligarea acordării unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova (f. d. 5–8).
2. În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că este cetățeană a Federației Ruse, de religie creștină. Fiind minoră, în anul 2004, a plecat să locuiască împreună cu mama sa în Ucraina. În Ucraina a locuit legal, deținând un permis de ședere temporar, care era prelungit anual. După începerea războiului, autoritățile ucrainene nu i-au mai prelungit permisul de ședere, fiind astfel nevoită să părăsească Ucraina.
3. Reclamanta a susținut că a locuit o perioadă îndelungată în Ucraina și se identifică cu această națiune. Aceasta nu susține și nu este de acord cu politica agresivă și invazivă, precum și cu nerespectarea drepturilor omului promovate de Federația Rusă la nivel de stat.
4. A indicat că nu se poate întoarce în Ucraina din cauza conflictului armat generat de invazia rusă și a restricțiilor aplicate cetățenilor ruși. De asemenea, nu se poate întoarce în Federația Rusă, unde nu are legături și nu se identifică cu politica statului, invocând riscul de arestare, condamnare și rele tratamente pentru persoanele care nu susțin autoritățile.
5. În drept, acțiunea a fost întemeiată pe prevederile art. 11, 17, 19, 45 din Legea privind azilul nr. 270-XVI din 18.12.2008; art. 3, 5, 6, 7, 10, 17, 19, 20, 31, 36 din Codul administrativ.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

6. Prin hotărârea din 7 iulie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de

Svetlana Tumanova către Inspectoratul General pentru Migrație cu privire la anularea deciziei nr. 510/25/DAA din 12 februarie 2025 de respingere a cererii de azil și obligarea acordării unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova (37; 41-53).

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

7. La 18 iulie 2025, prin intermediul poștei electronice, Svetlana Tumanova reprezentată de avocatul Pavel Grițco, a declarat apel nemotivat (f. d. 40) împotriva hotărârii din 7 iulie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, iar la 7 octombrie 2025 a înaintat cererea de apel motivată, solicitând admiterea acesteia, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea reclamantei să fie admisă (f. d. 61-64).

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

8. Prin decizia din 28 ianuarie 2026 a Curții de Apel Centru, a fost respinsă cererea de apel depusă de Svetlana Tumanova reprezentată de avocatul Pavel Grițco și menținută hotărârea din 7 iulie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani (f. d. 73; 74-83).
9. Curtea de Apel Centru a menționat că din declarațiile făcute de solicitanta de azil, nu s-a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă din motivele enunțate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, în lipsa unei temeri bine-întemeiate.
10. Colegiul a reținut că apelanta nu a identificat nici un motiv imperios de temere, or, analizând motivele invocate de către solicitanta de azil, motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, nu a individualizat nici o temere rezonabilă.
11. Colegiul cu referire la motivul invocat de reclamantă pentru acordarea protecției pe teritoriul Republicii Moldova, nu a constatat în raport cu solicitanta, Svetlana Tumanova, cetățeană a Federației Ruse, temeri bine întemeiate și justificate de a fi persecutată pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, că ea se află în afara țării a cărei cetățenie o deține datorită acestei temeri și nu dorește să se pună sub protecția acestei țări și ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

12. Instanța de apel a considerat relevant la acest capitol că, însăși apelanta a invocat în nota de interviu din 07 februarie 2025 că probleme cu autoritățile de stat în țara de origine nu a avut și nu dorește să se întoarcă în Federația Rusă deoarece nu are pe nimeni acolo, iar motivul că nu este de acord cu politica agresivă a acestei țări a fost invocat ca motiv secundar.
13. Astfel, instanța de apel a conchis că autoritatea pârâtă întemeiat a stabilit că la caz nu pot fi reținute aceste temeiuri, deoarece apelanta nu a fost constrânsă să părăsească Federația Rusă într-un mod forțat și situația din țara sa de origine nu prezintă un pericol atât pentru viața, cât și pentru securitatea acesteia în cazul întoarcerii în țara de origine.
14. Curtea de Apel Centru a considerat întemeiată decizia autorității, or, solicitanta de azil, nu a prezentat nici Inspectoratului General pentru Migrație, nici instanței de judecată probe pertinente, concludente și admisibile privind prezența unor temeri bine întemeiate, ce ar demonstra faptul că Tumanova Svetlana a fost persecutată în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică și datorită acestor temeri nu se poate afla sub protecția țării a cărei cetățenie o deține, sau datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.
15. Instanța de apel a constatat că, din materialele cauzei, s-a stabilit, în afara oricărui dubiu, că apelanta Svetlana Tumanova a părăsit țara de origine în lipsa unor circumstanțe care ar fi constrâns-o la un asemenea pas. Mai mult, solicitanta de azil nu a individualizat nicio acțiune întreprinsă împotriva sa care să îi pună în pericol viața sau integritatea.
16. Respectiv, în condițiile în care autorității nu i-au fost prezentate dovezi în acest sens, Inspectoratul General pentru Migrație a concluzionat în mod întemeiat că temerea solicitantei de azil nu este întemeiată nici din punct de vedere subiectiv, nici obiectiv, fiind corect stabilit că cererea solicitantei Tumanova Svetlana nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

17. La 24 aprilie 2026, Svetlana Tumanova reprezentată de avocatul Pavel Grițco, a declarat recurs împotriva deciziei din 28 ianuarie 2026 a Curții de

Apel Centru, solicitând admiterea recursului și casarea integrală a deciziei cu pronunțarea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

ARGUMENTELE RECURSULUI

18. În motivarea recursului, Svetlana Tumanova reprezentată de avocatul Pavel Grițco, a reiterat argumentele din cererea de chemare în judecată și din cererea de apel. Suplimentar a indicat că pentru admiterea cererii de azil, este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în cadrul căreia solicitantul trebuie să demonstreze caracterul justificat al temerilor sale de persecuție.
19. De asemenea, este necesară stabilirea unei legături cauzale între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia acestuia de a părăsi țara de origine. Totodată, urmează a fi analizate motivele invocate pentru solicitarea acordării unei forme de protecție, în corelație cu faptele relevante privind țara de origine, cu declarațiile și documentele prezentate de solicitant, inclusiv informațiile referitoare la eventuala supunere anterioară la persecuții sau la riscul de a fi persecutat ori expus unor vătămări grave în cazul întoarcerii în țara de origine. În lipsa stabilirii acestei legături, devine dificil de apreciat necesitatea acordării protecției din partea unui alt stat.
20. Recurenta susține că din motivarea deciziei de respingere rezultă că Inspectoratul General pentru Migrație nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii sale de acordare a unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova. Mai mult, motivarea este contrazisă de rapoartele organizațiilor internaționale.
21. Consideră că a întreprins toate măsurile posibile pentru probarea celor declarate în cadrul interviului. Declarațiile sale sunt plauzibile, coerente și corespund informațiilor referitoare la situația din Federația Rusă.
22. Invocă că reprezentanții Inspectoratului General pentru Migrație, în cazul în care aveau dubii, nu au analizat corespunzător circumstanțele cauzei și nu i-au acordat „beneficiul dubiului”, prevăzut la art. 44 din Legea nr. 270, potrivit căruia, atunci când o parte sau totalitatea motivelor invocate în cererea de azil nu sunt probate prin documente sau alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; toate elementele relevante aflate la dispoziția sa au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; declarațiile sunt

coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine; cererea a fost depusă într-un termen rezonabil, iar eventualele întârzieri sunt justificate; credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

23. În opinia recurente, hotărârea contestată sunt ilegale și neîntemeiate, motiv pentru care se impune admiterea recursului, casarea integrală a hotărârilor atacate, rejudecarea cauzei și admiterea acțiunii înaintate de Tumanova Svetlana.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

24. Art. 244 alin. (1) Cod administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

25. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen”

26. Art. 245¹ din Codul administrativ prevede că:

„(1) Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit. c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

(3) Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

27. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) Codul administrativ prevede că:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

28. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată atestă că decizia motivată a fost notificată la 13 martie 2026, avocatului Pavel Grițco care reprezintă interesele recurente, prin intermediul poștei electronice, iar recursul a fost depus la 24 aprilie 2026, cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.
29. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.
30. Completul Curții Supreme de Justiție, notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.
31. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în cererea de recurs, nu relevă temeiuri justificate care să convingă că există o aparență privind interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.
32. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, menționează că recursul depus conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel Centru, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

33. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.
34. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.
35. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretenției interpretării și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretenții argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.
36. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.
37. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei

(MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

38. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

39. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară ca inadmisibil recursul depus de Svetlana Tumanova reprezentată de avocatul Pavel Grițco.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Oxana Parfeni